

v o d y: Přerušení řízení v tomto případě stalo se, jak z rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 28. února 1922 R II 25/22 vysvítá, jenom z toho důvodu, že žalobkyně jako odštěpný závod Anglo-rakouské banky nemohla v Československu založiti sídlo Anglo-rakouské banky a v důsledcích toho šlo o pohledávku před 26. únorem 1919 povstalou, kde jedna ze stran měla své sídlo v cizozemsku. Když zákonem ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n. bylo všeobecně prohlášeno, že tuzemské odbočky peněžních ústavů cizozemských pokládají se za věřitele nebo dlužníky tuzemské, odpadl důvod pro přerušení sporu ve smyslu vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n., neboť následkem tohoto zákonného ustanovení má tuzemská odbočka Anglo-rakouské banky své sídlo v tuzemsku a jest ústavem tuzemským. Poněvadž pak žalovaná firma rovněž má sídlo své v tuzemsku, jedná se zde dle nynějšího zákonného stavu o peněžitou pohledávku tuzemce proti tuzemci a není důvodu, proč by přerušení řízení ve smyslu nařízení vlády ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. mělo dále trvati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle § 1 (3) zákona ze dne 30. června 1922, čís. 207 sb. z. a n. o způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v rakousko-uherských korunách mezi věřiteli nebo dlužníky československými a cizími pokládají se tuzemské odbočky peněžních ústavů cizozemských za věřitele nebo dlužníky tuzemské. Na základě tohoto zákona bylo vydáno vládní nařízení ze dne 7. srpna 1922, čís. 265 sb. z. a n. o soupisu pohledávek a závazků vzniklých v rakousko-uherských korunách mezi věřiteli nebo dlužníky československými a rakouskými. Dle § 1 (2) tohoto vládního nařízení pokládají se tuzemské odbočky peněžních ústavů, jichž hlavní sídlo bylo dne 26. února 1919 (dne to vládního nařízení ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n. rozhodného) v cizině, za tuzemské ústavy. Uvedenými předpisy byly odstraněny pochybnosti o výkladu tohoto vládního nařízení, pročez nyní v tomto případě nutno míti za to, že nejen žalobkyně nýbrž i žalovaná měla dne 26. února 1919 své sídlo v tuzemsku; pro nedostatek předpokladu § 1 zmíněného vládn. nař. rekursní soud právem zamítl návrh žalované firmy na přerušení řízení. Zdejšími rozhodnutím ze dne 28. února 1922 R II 25/22 bylo ovšem právoplatně rozhodnuto o dřívějším návrhu na přerušení sporu, avšak tímto rozhodnutím není vyloučeno opačné rozhodnutí o návrhu na obnovení přerušenceho řízení, podaném již za účinnosti uvedených nových předpisů.

Čís. 2098.

Vpád nepřátelského vojska (roku 1919 na Slovensko) jest vyšší mocí ve smyslu § 95 dopr. ř. žel. Dráha neručí za to, bylo-li zboží za takových poměrů doručeno osobě třetí.

Z neuposlechnutí odesílatelových poukazů, jež nejsou zřejmy z obsahu nákladního listu, jest práva jen dráha, již byl poukaz udělen anebo znám.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv II 190/22.)

Žalující firma odeslala 29. ledna 1919 z Teplic — Šanova vagon s nákladem strojů do Rábu v Uhrách. Vagon došel až do pohraniční stanice Parkáň — Nana, kde zůstal až do května 1919. Při vpádu maďarského vojska na Slovensko koncem května 1919 byl vagon v poslední chvíli z Parkáň — Nany odvezen, připojen k vlaku, vyklizujícímu Komárenskou zbrojovku, a společně s ostatními vagony dopraven do Brněnské zbrojovky, jež ho po vyložení poslala zpět. Žalobu o náhradu škody proti železničnímu eráru oba nižší soudy zamítly, odvolací soud mimo jiné z těchto důvodů: Rozhodnutí sporu závisí na rozhodnutí právní otázky, zda stalo se hrubou nedbalostí dráhy dle § 95 žel. dopr. ř., že vagon byl v Brně vydán společně s vojenským, ze zbrojovky Komárenské vyklizeným materiálem vojenského eráru, jak tvrdí žalující strana, či zda stalo se tak následkem neodvratitelné vyšší moci dle § 84 žel. dopr. ř., jak tvrdí strana žalovaná a napadený rozsudek. Odvolací soud připojuje se k názoru první stolice. Jest prokázáno, že vagon byl již v nepřátelském ohni společně s jinými 23 vagony před nepřítelem, který stanici Parkáň-Nana přepadl, odvezen do vnitrozemí a tak zachráněn, že však při tom jeho průvodní papíry nemohly být již s sebou vzaty. Že ve vpádu nepřátelského vojska do nádraží musí být spatřována vyšší moc ve smyslu § 84 žel. dopr. ř., o tom nemůže být sporu. Jest však jen pokračováním této neodvratitelné vyšší moci, když vagon ocitl se následkem překotného odvezení se stanice Parkáň v chaosu jiných rovněž na rychlo a bez průvodních listin do vnitrozemí odvezených vagonů, a když v Brně byl spolu s jinými v též čas bez průvodních listin z Uher tam dopravenými 23 vozy, které obsahovaly vyklizený materiál ze zbrojovky Komárenské, odevzdán vojenské správě. Jakým způsobem se vůz mezi tyto komárenské vozy dostal, nedalo se zjistiti. Ale z přípisu ministerstva Národní obrany ze dne 22. dubna 1921 jest patrné, že i tyto vozy přišly do Brna bez dopravních dokladů, svědek Josef N. udal, že vagony z Komárenské zbrojovky byly doprovázeny vojáky a ti mu poznačili také obsah vagonu čís. 2178 jako vyklizené vojenské zboží, z obsahu vagonu, jak jej žaloba vyličuje, jde na jevo, že mohl být za vojenské zboží, z muniční továrny v Komárně odvezené pokládán, a dle zprávy přepravního kontrolora Ladislava C-a z 23. června 1920 poznačil důstojník, který s vozy Komárenskými ze Slovenska přijel, obsah vagonu č. 2178 jako evakuovaný vojenský majetek a nařídil jeho odevzdání vojenské správě. Že tato zpráva jest pravdivá, tomu nasvědčuje i svědectví Kurta K., že vrchní revident W. měl to tak ve svých zápiskách o tomto vagonu poznamenáno. Pro dráhu, nemající o uvedeném vagonu žádných dopravních dokladů, nebylo důvodu, aby o pravdivosti prohlášení vojenských orgánů pochybovala, zvláště když obsah vagonu se s jejich tvrzením shodoval, a nelze tedy ve vydání vagonu vojenské správě shledávat na její straně zavinení. Naopak lze v něm viděti jenom důsledek vyšší moci, která se vpádem nepřátelského vojska do Parkány projevila. Že na vagonu byla ještě přepravní cedulka Teplice-Šanov, nemůže na tom ničeho změnit, neboť byla již 4 měsíce stará, a dle svědectví Josefa N-a se stávalo často, že vojáci staré přepravní cedulky neodškrabali. V odvolacím spisu uplatňuje žalobce mimo nedbalost dráhy při vydání vagonu vojenské správě ještě další důvody, ze kterých prý dráha za jeho

škodu zodpovídá. S těmito dalšími důvody lze se dle § 482 c. ř. s. zabývatí jenom potud, pokud se opírají o okolnosti již v prvé stolici přednesené nebo zjištěné, žádný z nich při tomto zkoumání neobstojí. Zavinení dráhy spatřuje žalující firma především v tom, že vagon č. 2178 stál následkem stávky železničnických zřízenců ve stanici Nové Zámky od 8. února 1919 do 25. února 1919, následkem čehož prý nepřešel v čas hranice. Odvolací soud nemůže tuto příčinnou souvislost pokládati za dostatečně prokázanou, neboť dle svědectví Bedřicha K-a a jeho zprávy v železničním spise byla doprava do Maďarska vojenskou správou povolena teprve v dubnu 1919, a vozy, které dříve do Parkáně přijely, musily do té doby tam čekatí. Pro konečný výsledek bylo tedy stejné, zda stál vůz v únoru 1919 v Nových Zámkách či v Parkáně. Další zavinení dráhy záleží prý v tom, že nechala vůz č. 2178 státí ve stanici Parkán-Nana od 26. února 1919 do 31. května 1919, ač již v dubnu byla přeprava do Uher povolena a denně přes 100 vagonů přes hranice bylo vypravováno. Tvzení toto opírá se o nesprávný výklad dotyčné zprávy přednosty stanice v Parkáně Bedřicha K-a. Dle této zprávy stálo dne 26. února 1919, když vůz dojel do Parkáně, tam již 151 jiných vozů do Maďarska určených, a byla stanice přeplněna. Když počátkem dubna roku 1919 byl povolen vojenskou správou převoz vystěhovalců ze Slovenska do Maďarska, byl některý den takový nával, že se dopravovalo přes hranice více než 100 vozů denně, a přes to se stalo, že některé převozy stály ve stanici 5 až 6 dní pro nedostatek strojů a vozů. Přes 100 vozů denně se vypravovalo tedy ze stanice s vystěhovalci ze Slovenska a i tito musili čekatí ve stanici 5 až 6 dní, tím spíše musely čekatí nákladní zásilky, ve stanici již od konce února na dopravu čekající, neboť jich převoz byl méně pilný a patrně obtížnější. Z uvedené zprávy nelze tedy vyčístí nějaké prodlení na straně dráhy při výpravě vagonu čís. 2178 přes hranice; zdali skutečně dráha v tomto směru se nějakého zavinení dopustila, nelze dále zkoumatí, poněvadž to nebylo v prvé stolici tvrzeno a proto se o tom nejednalo. Konečně dovolává se žalující firma toho, že 31. března 1919 nařídila dráze, by vagon byl poslán zpět, a dovozuje, že žalovaný železniční erár ručí dle § 100 žel. dopr. ř. za to, že tohoto příkazu nebylo uposlechnuto. Nehledíc však k tomu, že není vůbec ani tvrzeno, že tento příkaz se stal formálně správně dle § 73 žel. dopr. ř., a že naopak jest to pochybno, poněvadž by žalující firma musila v tomto případě ku příkazu přiložití duplikát nákladního listu, ale v žalobě sama tvrdí, že jej přiložila později k reklamaci, nemohl se odvolací soud tímto tvrzením zabývatí, neboť z tohoto důvodu by náhrada škody mohla býtí požadována jenom od Ústecko-Teplické dráhy jako dráhy zasílací, které uvedený příkaz byl udělen, a nikoliv od dráhy státní, která vagon teprve od zasílací dráhy k dopravě převzala. Dle § 100 žel. dopr. ř. ručí sice i následující dráha, když zboží s nákladním listem k další dopravě převezme, za správnou dopravu dle uzavřené dopravní smlouvy a při tom také za zavinení zasílací dráhy, ale pouze podle obsahu nákladního listu a neručí tedy za neuposlechnutí příkazů odesílatelových, které z nákladního listu nejsou patrné. Za zanedbání příkazu žalobcova z 31. března 1919, aby vůz byl poslán zpět, ručí Ústecko-Teplická dráha jako přejímatelka příkazu dle § 73 žel. dopr. ř., státní dráha by ručila jenom tehdy, kdyby jí byl při-

kaz od Ústecko-Teplické dráhy došel. To žalující firma ani netvrdí a proto je toto odůvodnění žalobního nároku právně pochybeno. Pod titulem nesprávného právního posouzení věci uvádí konečně žalující strana, že žalovaný železniční erár a vojenský erár, který obsah vagonu převzal, jsou touž osobou, žalovaná strana je prý tedy posud v držení zásilky a z toho důvodu je ku vydání i k náhradě škody povinna. Železniční a vojenský erár nelze zde zaměňovati, ježto výslovné označení eráru v žalobě jako železničního jest přirozeným důsledkem právního důvodu, o který se žaloba opírá, totiž porušení dopravní smlouvy. Tento právní důvod nebyl v první stolici změněn, změna ve druhé stolici není dle § 483 c. ř. s. vůbec přípustna, proto nelze k okolnosti, že ztrátu zboží zavinil snad vojenský erár, zde vůbec přihlížeti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žaloba vrcholí v tom, že se žalovaná strana dopustila hrubé nedbalosti tím, že vydala vagon čís. 2178 správě vojenského materiálu v Brně, tedy třetí osobě, a žádá náhradu plné škody, opírajíc se o § 95 žel. dopr. ř. Jest tedy zkoumati, zda tento předpoklad jest správným. Bylo zjištěno, že žalující byla ze stanice Parkáň-Nana před 30. květnem 1919 doporučeným dopisem vyrozuměna a žádána o dispoici, že však dispoice nepřišla. Prvý soud mluví tu o překážce v dopravě. Vyrozumění doporučeně jest spolehlivým způsobem vyrozumění, více nelze žádati. Bylo by zbytečno, zabývat se tvrzením žalující, že vyrozumění neobdržela. Vyrozuměla-li žalovaná strana odesílatele a žádala dispoici, dala tím již na jevo, že vezme zboží na sklad, kdyby neobdržela dispoice («má železnice zboží vzíti na sklad»). § 74 (4) a 81 (3) žel. dopr. ř. Žalovaná strana neobdržela dispoic od žalující firmy a vzala tedy zásilku na sklad na nebezpečí a útraty odesílatelky a ručila pak za péči bedlivého obchodníka. Nevyrozuměla-li žalující o tom, že vzala na sklad, není tedy rozhodno se zřetelem k § 81 (3) (5) žel. dopr. ř. Tím, že žalovaná vzala zboží na sklad, stala se schovatelkou. Koncem května 1919 nastal vpád maďarského vojska. Vagon odvezen — jak zjištěno — již v nepřátelském ohni s jinými vagony před nepřitelem do vnitrozemí. Průvodní papíry nemohly však s sebou již býti vzaty. Panoval ve stanici velký chaos. Odvolací soud zjišťuje překotné odvezení ze stanice Parkáň-Nana. Zmatek jest přirozeným následkem nepřátelského vpádu, jenž jest každým způsobem neodvratnou vyšší mocí; nastalo vybočení z normálních poměrů, vagon ocitl se za nastalého zmatku v transportu, dopravujícím vyklizenou zbrojovku v Komárně. Odvolací soud uvádí, že se nedalo zjistiti jakým způsobem se vagon čís. 2178 dostal mezi Komárenské vozy; to jest úplně vysvětlitelno nastalým zmatkem a nedostatkem průvodních listin. Jsou to jen přirozené další účinky nepřátelského vpádu a nedostatku průvodních papírů. O nedostatku péče bedlivého obchodníka nelze tedy mluvit. Odvolací soud zjišťuje, že vagony z Komárenské zbrojovky byly doprovázeny vojáky a tito poznačili oficiálu N-ovi obsah vagonu jako vyklizené vojenské zboží, že důstojník, který s Komárenskými vozy ze Slovenska přijel, poznačil obsah vagonu jako vyklizený vojenský majetek a nařídil jeho

odevzdání vojenské správě. Svědek N. mluví o vojenském transportu 24 vozů, v němž byl vůz č. 2178 a o tom, že veškeré vozy byly poslány, že mají být předány pouliční dráze. Tím ocitl se vagon za dané situace skutečně ve vojenské správě, jež byla dle zprávy K-ovy ze dne 6. srpna 1920 v dané situaci i jinak činnou, povolivši začátkem dubna 1919 převoz vystěhovalců ze Slovenska do Maďarska. Byl-li tedy vagon za tohoto stavu věci vydán v Brně vojenské správě, nemůže to odůvodnit na straně žalované zavinění. Žalován byl železniční erár, čímž dán i důvod žaloby, porušení dopravní smlouvy, při tom dlužno setrvatí. Sluší tedy rozlišovati v tomto případě železniční a vojenský erár, změna důvodu v opravném řízení není přípustna. Jde o železniční erár, jemuž nelze přičítati zavinění ohledně vydání zásilky vojenské správě. Je-li tomu tak, nelze vůbec mluvit o tom, že jest nárok žalobní po právu vůči železničnímu eráru, jenž jest odpovědnosti prost (§ 76, žel. dopr. ř.). Že vpád nepřátelského vojska jest neodvratnou vyšší mocí, jest samozřejmo. Jemu v zápětí následoval zmatek, spojený s nedostatkem průvodních listin. Tím nenastal jen jeden účinek, nýbrž řada účinků jevících se zejména v osudech zásilky. Odvolací soud mluví tu případně o pokračování neodvratitelné vyšší mocí. Že byla železnice v prodlení se splněním dopravní smlouvy, nelze duvodně tvrditi. Odvolací soud správně vyložil, že nelze přičítati nějaké zavinění železnici, stál-li vůz od 8. února 1919 do 25. února 1919 v Nových Zámcích a od 26. února 1919 do 31. května 1919 ve stanici Parkáň-Nana. Výklad ten spočívá na správném pojetí základů, o něž se opírá; jest mu přisvědčiti. Žalovaná vyrozuměla žalující před 30. květnem 1919, neobdržela však její dispo- sice, žalující 31. března 1919 žádala sama vrácení zboží, dopisem z 22. března 1919 žádala sama o šetření ohledně vagonu č. 2178. Nelze tedy nic dovozovati z toho, nebyla-li vyrozuměna o tom, že vůz stojí v No- vých Zámcích, a v Parkáň-Nana po případě o tom, co vadí další do- pravě, a to tím méně, když žalující klade důraz na neoprávněné vydání zboží vojenské správě v Brně. Nemohl-li být zjištěn způsob, jakým se dostal vůz čís. 2178 mezi Komárenské vozy, jest to jen důkazem mimo- řádných poměrů, přivoděných zmatkem, nastalým následkem nepřá- telského vpádu jako neodvratné vyšší mocí. Nedá se tu tedy příčinná sou- vislost důvodně popírati. Hodnocením výsledku ústního líčení bylo zji- štěno, že průvodní papíry vozu nemohly již býti s sebou vzaty. Tomu nelze odporovati poukazem na zprávu ministerstva Národní Obrany. I tato zpráva byla hodnocena, obsah její, v dovolání uvedený, nemůže ničeho změnit na právním posouzení věci. Vůz čís. 2178 byl ve vojen- ském evakuačním vlaku. Důstojník poznačil obsah vozu jako evakuo- vaný majetek a nařídil jeho odevzdání vojenské správě. Tomuto zji- štění nelze již v dovolacím řízení odporovati. Není to vyloučeno, ne- nalézal-li se žádný z 23 vozů, s nimiž sporný vůz vojenské správě byl odevzdán, ve výkaze vozovém evakuačního vlaku. Jen průvodní listiny mohly býti rozhodny, pokud se týče dopravovaného vozu, nikoliv pouhý seznam vozu. Transport byl pod vojenským doprovodem. Prohlášení důstojníka, který s evakuovanými vozy jel a jeho rozkaz musily býti za dané situace pro železniční orgány směrodatnými v příčině sporného vozu. Jest nepřípustno, hodnotiti v dovolacím řízení váhu průvodního prostředku. V příčině významu přepravní cedulky stačí odkázati k správ-

ným důvodům odvolacího rozsudku. Odvolací soud opírá se o zprávu přednosty stanice K-a v Parkáň-Nana a dospívá k přesvědčení, že nelze z ní vyčísti prodlení na straně dráhy při výpravě vozu čís. 2178 přes hranice. Vývodům jeho jest zcela přisvědčiti a odkazuje se k nim. Odvolací soud uvádí, že převoz nákladních zásilek byl méně pilný a patrně obtížnější než převoz vystěhovalcu. Jest to jeho volná úvaha, spočívající na znalosti životních poměrů, již jest přisvědčiti. O odporu se spisy tu nelze tedy mluvit. Že vůz stál v Parkáň-Nana až do 31. května 1919, jest omluveno úplně vývodů zprávy ze dne 6. srpna 1920, jak odvolací soud správně doličil. Žalující tvrdila sama ve sporu hrubou nedbalost žalované a opřela toto tvrzení o určitý děj; tvrzený děj jest v tomto směru rozhodným, co nebylo tvrzeno a projednáváno, nelze přezkoumávati. Stanovisku odvolacího soudu nutno tak rozuměti, není nesprávné. Výklad § 160 zej. dopr. ř. jest správný, správnost jeho plyne již z druhého odstavce tohoto § »podle obsahu nákladního listu«. Vzhledem k tomu netřeba zabývati se otázkou, stal-li se příkaz formálně správně. Že nelze zavinění žalované dovozovati z toho, že nechala stát vuz i po 1. květnu 1919 v pohraniční stanici, již shora dovozeno, a bylo by zbytečno opět se k tomu vraceti. Odvolací soud uvádí, že z přípisu ministerstva Národní Obrany ze dne 22. dubna 1921 vyplývá, že i Komárenské vozy přišly do Brna bez dopravních dokladů. Dovolání poukazuje k tomu, že v přípisu se pouze uvádí, že nebylo možno, všechny vagonové zásilky opatřiti předepsanými doklady. Pro posouzení případu není rozhodno, byly-li všechny vagonové zásilky bez průvodních listin či jen některé. Nelze mluvit o odporu v podstatném bodě dle § 503 čís. 3 c. ř. s. Odvolací soud zjistil prohlášení důstojníka o obsahu vagonu a jeho rozkaz dle zprávy dopravního kontrolora C-a z 23. června 1920 a uvádí, že správnosti zprávy nasvědčuje i svědectví K-a, že vrchní revident W. to měl tak ve svých zápiskách o tom vagonu poznamenáno. Dovolání uvádí samo, že z výpovědi K-a jde na jevo, že měl za to, že vůz byl vojenskou správou zabaven. Výpověď K-a byla tu toliko podpurným zdrojem při hodnocení průvodu, jež jest z odvolacího řízení vyloučeno a nemůže odůvodniti odpor se spisy. Zjištění, že žalující byla vyrozuměna, když doprava přes hranice byla nemožná, vztahně, že když přeprava přes hranice se stala nejistou a ponechání vozu v Parkáň-Nana nebezpečným (prvý soud mluví tu o překážce v dopravě), opírá se o výsledek ústního líčení (výpověď svědka K.: doprava do Maďarska byla ten čas celkom nemožná) a železn. spis (zpráva ze 6. srpna 1920), jest jimi s dostatek kryto a není tu odporu se spisy. Železniční spis byl při ústním líčení předložen a přečten. Není vadou řízení, odvolává-li se soud na zprávu kontrolora C-a. Posouzení věrohodnosti přísluší soudu. Že převoz nákladních zásilek jest méně pilný a patrně obtížnější, spočívá na volné úvaze a posouzení životních poměrů. Nebyly-li o tom provedeny dukazy, nezakládá to vady řízení. Pokud se týče otázky zavinění, budiž poukázáno k hořejším vývodům. Že otázka zavinění dráhy byla zkoumána, svědčí rozsudek odvolacího soudu s dostatek. Odvolací soud vyřídil odvolací duvod vadnosti řízení a odporu se spisy poukazem ku právnímu posouzení věci, nedoplniv řízení a položiv svému rozhodnutí za základ děj v první stolici zjištěný. Tím uznal neoprávněnost odvolacího důvodu v tomto směru.

Řízení není neúplné, skutkové základy k rozhodnutí nutné byly zjištěny v míře úplně postačitelné a odpor se spisy ve smyslu zákona nelze v žádném směru seznati. Dotyčné vývody dovolání nejsou s to, odvodniti vadnost řízení neb odpor se spisy. Prodlení dráhy při výpravě vozu přes hranice nebylo zjištěno, zjištěna neodvratná vyšší moc se všemi dalšími účinky, zjevivšími se v osudech sporného vozu, ve vydání vozu vojenské správě nelze spatřovati zavinění na straně dráhy, nárok uplatněný vůči železničnímu eráru není po právu. Napadené rozhodnutí jest správné, vývody dovolání nejsou způsobilé, zvrátiti jeho správnost.

Čís. 2099.

Ustanovení § 268 c. ř. s. platí i o odsuzujícím rozsudku tuzemského trestního soudu vojenského. Civilní soud není rozsudkem ve smyslu § 268 c. ř. s. vázán v jiném směru, nežli co do otázky, zda trestný čin byl prokázán a komu jej dlužno přičítati.

Zákon ze dne 6. června 1887, čís. 72 ř. zák.

Ručení důstojníka za náhradu škody, již utrpěl stát zpronevěrou služebních peněz, svěřených důstojníkem účetnímu poddůstojníku. Neručí, pokud jde o peníze, jež svěřeny byly před tím, nežli byl oddíl převzal, třebaš převzetí nestalo se dle předpisů.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1922, Rv II 214/22.)

Účetní poddůstojník W. zpronevřil u náhradní setniny strojních pušek 7623 Kč 16 h a byl proto divisním soudem právoplatně odsouzen pro zločin zpronevěry. Ze zpronevřených peněz nalezlo se 4.000 Kč a zbytku, vzrostlého o další zjištěný schodek 613 Kč 78 h (celkem 4236 Kč 94 h) domáhal se erár na veliteli náhradní setniny Rudolfu N-ovi. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud jí vyhověl. Důvody: Jde o to, zda žalovaný ručí, jako bývalý velitel náhradní setniny strojních pušek za schodek u jmenované setniny. Tento schodek záleží ze dvou položek. Jednak je to nekrytý zbytek ze 7623 Kč 60 h zpronevřených účetním poddůstojníkem Jindřichem W-em, jednak ze 613 Kč 87 h, o kterou bylo náhradní setnině při okolování bankovek na nesprávnou uzávěrku více vyplaceno. První soud uznal, že žalovaný neručí za schodek a odůvodňuje to tím, že není prokázáno, že schodek povstal u náhradní setniny strojních pušek, jejímž velitelem byl žalovaný. Dle svědectví Jindřicha W-a a na základě výkazu náležitostí jmenované náhradní setniny za měsíc leden a únor 1919 dlužno prý míti za to, že schodek povstal u zrušené švadrony stojních pušek a u setniny strojních pušek, jichž velitelem nebyl žalovaný, nýbrž poručík Tomáš D. Toto stanovisko prvního soudu není správné. Co se týče neuhrazeného zbytku z peněz zpronevřených J. W-em, 7623 Kč 16 h, jest rozhodujícím dukaz trestními spisy, v nichž jest rozsudek divisního soudu ze dne 28. března 1919. Jím byl Jindřich W. odsouzen pro zločin zpronevěry a v něm se výslovně praví, že zpronevřeny byly peníze, které svěřil W-ovi rytmistr Rudolf N. (žalovaný) z peněz své setniny. Tento výrok, že zpronevřené peníze pocházely